

De huidige reactietermijn is immer nog te kort om goed en tijdig te kunnen reageren op dit voorstel. Er is afgesproken om een termijn van 4 weken voor consultaties aan te houden, welke hier immer nog niet wordt nagekomen. Met het uitkomen van het advies rapport van de cte Remkes is er reden genoeg om de reactietermijn te verlengen opdat ook dit advies nog meegenomen kan worden in de reactie.

Het advies van de cte Remkes geeft duidelijk aan dat het huidige beleid niet afdoende zal zijn om de natuur te herstellen, derhalve is het doorzetten van dit wetsvoorstel niet aan te bevelen en zou een retourzending door de RvS gerechtvaardigd zijn op basis van dit advies.

Het plaatsen van de stikstofwetten onder de Crisis en herstelwet bied voor de wetgever zeer ruime mogelijkheden zonder de noodzaak om een correcte bezwaar dan wel beroeps procedure mogelijk te maken, waardoor de grondrechten van haar inwoners geschonden worden.

Gezien het feit dat de overheid met deze wet een lange termijndoel nastreeft is het volgen van een normale wetsprocedure aan te bevelen.

Het doel van de wetgeving is de natuur beter te beschermen en stelt hiervoor meerdere maatregelen en borgingen voor. De borgingen zijn echter boterzacht en kunnen ten allen tijden aangepast worden. Dit maakt de overheid tot een onbetrouwbare partner om mee samen te werken aan een oplossing van dit vraagstuk.

Zoals dhr N Gerrits reeds al eens heeft uitgelegd is de toepassing van de habitat richtlijn niet conform de uitleg van het Europees hof van Justitie (Sweetman arrest (Arrest C-258/11). Citerend *“Een van de obstakels bij vergunningverlening is het gevolg van de manier waarop artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn in de Nederlandse wetgeving is omgezet. Dit artikel vereist een (pro-actieve) toetsing, in geval er sprake is van “plannen of projecten” In de Natuurbeschermingswet is dit begrip uitgebreid met “andere handelingen”. Het doel daarvan was enerzijds om grip te krijgen op bestaand gebruik rondom Natura2000 gebieden, en anderszijds daarmee een alternatieve oplossing te realiseren voor de verplichtingen van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn.*

Het tweede lid vraagt van de Lidstaat om maatregelen te nemen die de achteruitgang van de kwaliteit van habitattypen en habitats van soorten voorkomen. De meest geëigende insteek hierbij is om die kwaliteit te monitoren en, op basis van geconstateerde achteruitgang of objectieveerbare dreiging daartoe, op gerichte wijze maatregelen te nemen. Het Nederlandse beleid richt zich, met een nogal beperkte blik, vrijwel uitsluitend op ammoniak, daarbij een veelheid van (on)natuurlijke oorzaken negerend.

Het heeft ertoe geleid dat “bestaand gebruik”, waar nergens in de Habitatrichtlijn naar wordt verwezen, onderworpen kan worden aan dezelfde toetsing als omschreven in artikel 6, derde lid. Het fundamentele verschil tussen beide leden is daarmee weggepoetst. Een bijkomend probleem is dat bij de toetsing van bestaand gebruik, via het principe van vergunningverlening de bewijslast is omgekeerd. Artikel 6, tweede lid, vraagt niet om een vergunningstelsel maar legt de facto de verantwoordelijkheid voor het nemen van toepasselijke maatregelen bij de overheid.

Artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn heeft lange tijd voor onduidelijk gezorgd door het begrip “natuurlijke kenmerken van een gebied” te hanteren waar het gaat om het uitsluiten van significant negatieve effecten als gevolg van plannen of projecten. Het Europese Hof van Justitie heeft aan dat begrip een definitieve duiding toegekend (Arrest C-258/11, het z.g. Sweetman Arrest) en de werkingssfeer van de toetsing (de “passende beoordeling”) beperkt tot de habitattypen en habitats van soorten die de aanleiding zijn geweest voor de selectie als gebied van communautair belang. De definitieve lijst met Nederlandse gebieden is in 2004 door de Europese Commissie goedgekeurd waarna deze, middels publicatie van een besluit tot aanwijzing onder Nederlands recht, aangemerkt kunnen worden als Natura 2000 gebied.”

Hiermee is het door Nederland gehanteerde beleid niet handhaafbaar noch acceptabel.

Sinds invoering van de Natura 2000 en aangewezen gebieden rapporteert de Nederlandse overheid haar inspanningen. Deze inspanning worden vastgelegd in een “Standaard Data Formulier” (SDF). In vergelijking met een SDF uit 2004 blijkt er ineens veel meer typering en coderingen te zijn gekomen. Hoewel aanpassing altijd mogelijk zijn gebaseerd op voortschrijdend inzicht dient dit wel met onderbouwing plaats te vinden. Dit is hier onvoldoende geweest. Het aantal slechte beoordelingen in de nieuwe situatie geëxplodeerd.

Het hanteren van meer coderingen en doelen binnen een gebied leidt tot een grotere noodzaak tot ingrijpen, wat betaald dient te worden. Hieruit gaat een perverse prikkel naar terreinbeheerders om meer gebieden tot een negatieve instandhouding te classificeren, waarbij men dus het eigen vlees kan keuren. Het is dan ook aan te bevelen om deze beheerstaken en controle volledig los te koppelen en onafhankelijk met een brede schakering van kennis te laten plaatsvinden en regelmatig ook te toetsen op onafhankelijkheid.

Hiermee kan ook de beoordeling voor KDW opnieuw worden bepaald, om tot een goede beoordeling te komen. Het huidige beleid en beoordeling alsmede de achterliggende data is te onduidelijk en niet eenvoudig openbaar te achterhalen. Het plaatsen in de publieke ruimte is aan te bevelen om ook het belang van verbetering aan te tonen alsmede de problemen helderder te maken. Op deze wijze kan de overheid haar gestelde beleid en doelen ook beter onderbouwen.